

Cuprins

Ciclista	14
Rețeta brânzii	23
La pas, pe Vârful Cozia	27
Olteni în Grecia	43
Dar din dar	52
Puiul. Am fost mama unui pui.	57
Ce semeni, culegi!	67
Dinții și Crăciunul	73
Masaj	83
Am plecat să colindăm	88
Rața	94
Deochiul	102
(Mă făcui) Magiun la Topoloveni	108
Cu finii pe Cozia!	117
La cumpărături	132
Am plecat să colindăm	138
Prieteni vechi	147
În Londra	153
Patru zile / Patru nopți în Apuseni	171
Chirurgii	188
Încredere	199
Semi maraton — Porțile Deltei 2016	206
Bocanc pe Vârful Ciuha Mare — Cozia	212
Sulina — Chemarea pasiunii	228
Casa Românească — Revelionul	239
Alergând cu Luna	253
Apuseni pe bicicletă – anul II.	258
Alerg pentru Autism 24 de ore, 100 km!	270
O zi, două probe și-o Triadă	286
Excursie în Portugalia	296
FADO, romanța unui suflet	303
Dicționar uzual folosit de olteni	311

Dedicație

Dedic aceste povestiri celor doi bărbați unici din viața mea.

Primul este cel care m-a învățat să simt și să trăiesc demn, în hărnicie, curățenie sufletească și trupească, cel care m-a învățat să simt românește, oltenește, să iubesc cu toată ființa mea, necondiționat, marcându-mi copilăria și adolescența: Bunicul meu, Ionel.

Celui care de 24 de ani îmi este alături, creându-mi spațiul unde să mă împlinesc, să pot înflori fără sfârșit, cel cu care alcătuiesc zâmbete în fiecare zi și pe pieptul căruia îmi pot rostogoli lacrimile: Soțului meu, Laurențiu.

Mulțumesc nașei mele, Dinu Elena, profesor de limba și literatura română, care-mi este mamă din 1995, omul care a insistat să public această carte. Mulțumesc de asemeni nașului meu, inginer Dinu Samuel, pentru tot ajutorul dat în cariera mea profesională. Împreună,

mi-au asigurat cadrul unei familii de care aveam atâta nevoie.

Las moștenire aceste amintiri copiilor mei, Răzvan-Samuel și Raluca-Elena, să se bucure și să înțeleagă sensul pe care mama lor l-a dat vieții.

Cuvânt-înainte

Fiecare pas în ascensiune m-a învățat că acolo sus, pe munte, este refugiul gândurilor negândite, modalitatea prin care trăiesc acum, la maturitate, și bucuriile copilăriei. În fața naturii mă simt ca în fața altarului, în genunchi, rugându-mă – cu sufletul spălat de păcate, cu dorința de a reveni și de a mă împărtăși cu tot ceea ce a creat Divinitatea. Este un cumul de sentimente ce dă dependență, și satisface nevoi sufletești și trupești pe care nu le cunoști decât atunci când iubești Muntele, Natura, când iubești Pădurea, Iarba și Cerul cu toate Ființele lor.

Numeroase sunt scrierile mele legate de trăirile fizice și emoționale, emoții așternute rapid și direct, așa cum s-au derulat. Am ales dintre ele câteva, din care se pot învăța multe. Zâmbetul sau lacrima declanșate în urma lecturării prietenilor, prieteni care fac parte din poveștile scrise, m-au motivat să le adun într-un volum ce poate fi lecturat în tramvai, dimineața la cafea, oriunde, oricând. Iar dacă prin aceste gânduri și rânduri reușești

tu, cititorule, să trăiești sentimentul acela de împlinire dat de natură, atunci, cu siguranță vei fi încântat!

M-am născut în Oltenia, în Slatina, Olt. M-a prins o mătușă într-o broboadă, mama născându-mă rapid la 23:50 în ambulanță. Cum am vrut să cunosc lumea, așa îmi place să trăiesc, așa îmi place să scriu, fără să stau prea mult pe gânduri. Îmi place să mă bucur de tot și toate, la intensitate maximă.

Bunicul, prin comportamentul și atitudinea lui față de viață, mi-a insuflat bucuria de a vorbi și scrie oltenește. Din acest motiv, scrierile mele au graiul oltenilor unde am trăit primii 18 ani din viață. El, bunicul, a fost cel care mi-a certificat faptul că, orice lucru făcut cu plăcere și drag, este o reușită. Poveștile mele dovedesc asta. Restul nu există! El a fost cel care m-a determinat să iubesc natura și să mă bucur de fiecare firicel de ploaie, de o floare, de un tunet sau de o secetă cumplită. Aceasta este Natura, pe care o iubesc așa cum este ea! Natura e în noi, împrejur, în sufletele dragi nouă. Pe de altă parte, cine n-a iubit un suflet necuvântător, cred și eu că nu cunoaște iubirea necondiționată. Cine nu iubește natura, nu cunoaște fericirea. Fiecare dintre noi avem sentimente pe care nici nu le cunoaștem. Dar atunci când suntem puși în fața declanșatorului lor, le descoperim.

Când ești fericit, zâmbești. A zâmbi este o artă, a reda zâmbetul oamenilor și la propriu, și la figurat, este un dar divin pe care nu doar îl păstrezi, ci îl crești, îl hrănești cu sufletul propriu. Îmi iubesc profesia, mai mult acum ca niciodată, după 27 de ani de practicare, și

adaug învățătură în fiecare zi pentru a mă perfecționa. Ador să văd în jurul meu oamenii zâmbind, râzând în hohote. Asta mă face fericită, ca atunci când sunt în vârf de munte. Lacrima mea, probabil, este zâmbetul altcuiva...

Dora Săvulescu

Ciclista

Ia să ți-o spui și p-asta. Plecai d-acasă cu surle și trâmbițe, de răsuna Valea Oltului.

— Măi femeie, unde pleci iară?

— Să mă dau cu bicla! zic.

— Da' tu nu vezi ce ciorofleacă e afară? A plouat, mânca-te-ar tata, toată noaptea. Potopul lui Noe a fost, și tu pleci? Stai naibii acasă, că lași copiii ăștia orfani de mamă...

Bineînțeles că veni amica mea să mergem împreună. Sincer? Eu nu știu unde, Doamne, iartă-mă!, le găsesc pe toate prietenele, de mă duc numai în locuri de poamină. Băgai bicla ei și căruța mea în portbagajul mașinii noastre – a familiei. Le îndesarăm acolo ca pe nuci. Împingeam cu piciorul într-o roată, că nu se închidea ușa portbagajului din pricina ei, iar ea, a naibii roată de se strângea și ea așa, din bun simț. Nuuu! Se învârtea, tocmai să ne facă în ciudă. Reușirăm, cu chiu cu vai. Ostenii deja, de cât mă bălăbănisem cu cele două țoa-

cle, și mă urcai în mașină cu amica asta mai zăpăcită ca mine. Pornirăm către Râmnicu Vâlcea la un concurs de ciclism – Turul Mănăstirilor. N-am cum să uit, încă nu-mi este mintea ofilită, deși, tot ninge pe deasupra-i!

Ajunsei unde trebuia, în Râmnicu Vâlcea. După 20 de km cu urzici pe scaun și limba plină de sânge – bag samă mă vorbea cineva de bine de mi-o tot mușcam involuntar, dădui bicicletele jos și ochii roată. După ce dădui și 10 lei, îmi dădură organizatorii un număr și două frânghii. Primul imbold a fost să mi-l leg de gât – numărul, și să fac poză față, profil stânga, profil dreapta. Dar mă duminii repede, trebuia să leg numărul de coarnele bicicletei.

Aoleu! Păi, și eu unde să îl leg? Intrai în panică. În față, unde trebuia să stea hârtia cu numărul de concurs, sta un coș mare unde puneam zarzavaturile de la piață. Astă bicicletă aveam! Ce mai?! Dădui jos coșul și așezai numărul! Făcui ochii roată iară, mă luă cu ameteți. Până la urmă îi dădui și peste cap pe bieții ochi, făcui toate giumbușlucurile pe care le știam, numai să îmi fie bine și să mă încadrez printre ceilalți. N-aveam cum!

Erau, măi vere, atâția oameni, așa de frumoși și arătoși, ziceai că sunt ruși din carpeta de pe peretele bunicii: înțoliți, cu niște costume mulate, cu pampersi dorsali, tricouri colorate, mulate și ele cu multe pătrățele la unii, sau cu burți la alții – ciudată fabrică! – mie îmi vând toți doar haine cu colăcei, costume scrise, asortate cu bicielele. Aveau căști cu găurele întortocheate, bag samă, să iasă surplusul de minte când se umflă ca drojdia la efort, să nu explodeze!